

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobců: **a) O. P., b) B. V.**, oba zastoupeni Josefem Vaněčkem, obecným zmocněncem, bytem V Lipovci 3111/8, Mělník, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze**, se sídlem Pod Sídlištěm 1800/9, Praha 8, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2010 čj. ZKI-O-39/360/2010-Bor

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobci se podanou žalobou domáhají přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrálního pracoviště Mělník (dále jen katastrální úřad) ze dne 19.3. 2010 sp.zn. OR 433/2009 - 206/II. a toto rozhodnutí potvrzeno. Uvedeným rozhodnutím katastrální úřad rozhodl tak, že neprovede opravu v údajích katastru nemovitostí na návrh žalobců ze dne 20.7. 2009, neboť se nejedná o chybu podle § 8 katastrálního zákona.

Žalobci v žalobě uvádějí, že s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí ze stejného důvodu, pro který podali odvolání proti rozhodnutí katastrálního úřadu. Jsou toho názoru, že byli zkráceni na svých vlastnických právech, v tomto případě o 173 m². Takové zkrácení nemůže žalovaný odůvodňovat žádnými odchylkami a formálními kličkami, pro které složitě hledá oporu v zákonné úpravě. Pokud žalovaný provádí zjednodušení operátu převodem analogové

mapy do mapy digitální, nemůže tímto způsobem zkrátit vlastníka nemovitosti o podstatnou část jeho majetku. Účelem katastru nemovitostí je vedení evidence nemovitostí, tj. zavedení formy právní jistoty v tom smyslu, že eviduje vlastnická práva vlastníků k nemovitostem a nemůže do takových práv zasahovat, tím méně je krátit. V případě, že provádí zjednodušení evidence operátu, v případě ubrání výměr jednomu vlastníkovu na straně jedné by zcela zákonitě mu měl přidat na straně druhé a nikoliv pod pokryteckým zdůvodněním zachování míry odchylky u všech parcel dosáhnout celkového snížení pozemkové výměry o tak významnou výměru, jako je 173 m². Podle názoru žalobců nezbyvá než se zamyslet nad takovým právním předpisem, který takovou manipulaci s vlastnickým právem občanů umožňuje. Žalobce nezajímá, zdali žalovaný nazve svůj postup vyvlastněním či jiným názvem, neboť podstata toho, proč rozhodnutí žalobci napadají, je zcela zřejmá: Na základě legálních právních úkonů své vlastnictví nabyli a nyní na základě pochybných praktik správního orgánu jsou o ně touto cestou připraveni. Žalobcům je nadále známa skutečnost, že ty výměry, o které byli oni zkráceni spolu se zkrácenými výměrami jiných vlastníků, byly následně prodány soukromé osobě, která je použila k zástavě bankovnímu ústavu.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, které bylo soudu doručeno dne 17.3. 2011, uvedl, že předpoklad, že došlo ke zkrácení vlastnického práva žalobců, je chybný. Katastrální úřad v katastrálním území Vehlovice prováděl tzv. převod číselného vyjádření analogové mapy do digitální podoby v souladu s ustanovením § 63 odst. 9 vyhlášky č. 26/2007 Sb., kterou se provádí zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů, (katastrální vyhláška). Při tomto procesu se do katastrálního operátu doplňují parcely evidované ve zjednodušené evidenci. Při převodu se postupuje podle ustanovení § 63 odst. 4 a odst. 6 katastrální vyhlášky, kde je předepsáno, že v souboru popisných informací se v takové situaci v případě digitální katastrální mapy zavedou výměry určené z jejího grafického počítačového souboru. Tento proces proběhl i v případě nemovitostí ve vlastnictví žalobců. V souladu se zněním ustanovení § 27 písm. g) zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (dále jen zákon o katastru nemovitostí nebo katastrální zákon), je výměrou parcely vyjádření plošného obsahu průmětu pozemku do zobrazovací roviny v plošných metrických jednotkách; velikost výměry vyplývá z geometrického určení pozemku a zaokrouhluje se na celé čtvereční metry. Výměra parcely je evidována s přesností danou metodami, kterými byla zjištěna. Dle ustanovení § 20 tohoto zákona není výměra parcely závazným údajem katastru.

V ustanovení § 8 odst. 1 písm. b) zákona o katastru nemovitostí je stanoveno, že na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem. Tyto mezní odchylky jsou předepsány v příloze číslo 14.9 katastrální vyhlášky. Jak bylo žalovaným řádně a pečlivě prověřeno a popsáno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, při doplnění příslušných parcel k překročení odchylky stanovené ve vyhlášce nedošlo a nejedná se tudíž chybný údaj katastru nemovitostí. Je rovněž nutno podotknout, že žalobci uváděná výměra 173 m² není výměra týkající se jediné parcely, ale představuje celkový součet rozdílů zpřesněných výměr z celkem osmi parcel v jejich vlastnictví.

Jak vyplývá z výše uvedených skutečností, nedošlo zde ke zkrácení či vyvlastnění, jak uvádějí žalobci, vlastnické právo jim zůstalo zachováno v plném rozsahu, katastrální úřad i žalovaný jednali podle zákona a výše zmíněných navazujících právních předpisů a v souladu s těmito právními předpisy pak došlo k doplnění parcel zjednodušené evidence do katastrálního

operátu a ke zpřesnění jejich výměr. Ustanovení § 27 písm. g) zákona o katastru nemovitostí pak explicitně určuje, že zpřesněním výměry nejsou dotčeny právní vztahy k pozemku.

Při ústním jednání zástupce žalobců uváděl, že v důsledku provedené digitalizace došlo ke změně hranic jejich pozemků. Toto tvrzení po předestření soutisku nynější mapy katastru nemovitostí a původní mapy pozemkového katastru konkretizoval tak, že jejich původní pozemek parc. č. 110/1 byl zkrácen o plochu nynějších pozemků parc. č. 434/1, 435/1, 436/1, 437/2 a 493/4. Ve vztahu k dalším pozemkům nebyl schopen specifikovat, zda a jakým způsobem došlo ke změně jejich hranic. Zástupce žalobců setrval na požadavku, aby jim byly navraceny jejich pozemky v jejich původní výměře.

Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta s tím, že podle jeho názoru ke změně hranic nedošlo.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Podáním doručeným katastrálnímu úřadu dne 25.5. 2009 nazvaným jako nesouhlas s provedením změn žalobci sdělili katastrálnímu úřadu, že na základě oznámení katastrálního úřadu ze dne 6.3. 2009 byli žalobci seznámeni s tím, že ke dni 5.2. 2009 došlo k přečíslování jejich pozemků na listu vlastnictví 3020 pro katastrální území Vehlovice. Jak vyplývá ze srovnávacího sestavení parcel, v důsledku tohoto přečíslování byly žalobci zkráceni o 173 m² jejich pozemků. Žalobci uvádějí, že s touto změnou zásadně nesouhlasí, protože se jedná o protiprávní zásah do jejich vlastnických práv, kdy z rozhodnutí správního úřadu byli připraveni o značnou část majetku. Takový postup je protiprávní a protiústavní. Žalobci proto žádají o provedení okamžité revokace uvedeného rozhodnutí tak, aby jejich vlastnická práva nebyla přečíslováním dotčena.

Na toto podání reagoval katastrální úřad sdělením ze dne 26.5. 2009 č.j. PD-1410/2009-206, kde uvedl, že katastrální úřad v souladu s § 13 a § 15 zákona o katastru nemovitostí provedl v katastrálním území Vehlovice obnovu operátu přepracováním do formy grafického počítačového souboru. V rámci obnovy doplnil do katastrální mapy hranice parcel dosud evidovaných zjednodušeným způsobem. Přitom nebyla žádným způsobem dotčena vlastnická práva k nemovitostem a rozsah vlastnictví zůstává nezměněn. Podle § 29 odst. 2 katastrální vyhlášky může dojít při obnově operátu ke změně výměr parcel, pokud není překročena přípustná odchylka výpočtu stanovena v příloze číslo 14 k této vyhlášce. Při doplnění parcel evidovaných na listu vlastnictví 3020 nedošlo k překročení této odchylky.

Žalobci se způsobem vyřízení svého podání nesouhlasili a podali stížnost, na jejímž základě Katastrální úřad pro Středočeský kraj dospěl k závěru, že podání žalobců mělo být posouzeno jako žádost o opravu chyby v katastru nemovitostí.

Následně přípisem ze dne 2.7. 2009 č.j. OR-433/2009-206 žalobcům podle § 8 odst. 4 zákona o katastru nemovitostí oznámil, že neprovedl opravu údajů na základě návrhu žalobců ze dne 30.6. 2009. V tomto sdělení katastrální úřad žalobcům opětovně sdělil, že při vyhotovování obnoveného katastrálního operátu byly dodrženy všechny předpisy, návrh na opravu údajů proto považuje za nedůvodný. Proto katastrální úřad žádosti o opravu nevyhověl a opravu neprovedl. Současně žalobce poučil, že sdělí-li zdejšímu katastrálnímu úřadu, že s neprovedením opravy nesouhlasí, zahájí katastrální úřad ve věci správní řízení.

Žalobci podáním doručeným katastrálnímu úřadu dne 20.7. 2009 sdělili, že s neprovedením opravy vyjadřují nesouhlas a požádali, aby bylo zahájeno správní řízení. K výzvě katastrálního úřadu toto podání doplnili tak, že uvedli, že se domáhají zrušení

rozhodnutí, na základě kterých byla zkrácena jejich vlastnická práva, tzn. vrátit pozemky do původního stavu tak, aby jejich majitelé nebyly ve svém vlastnictví krácení.

Rozhodnutím ze dne 23.10. 2009 č.j. OR 433/2009-206 katastrální úřad návrh žalobců na opravu výměry parcel v operátu katastru nemovitostí na listu vlastnictví číslo 3020 pro katastrální území Vehlovice podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona zamítl. V odůvodnění tohoto rozhodnutí katastrální úřad uvedl, že podle § 63 odst. 6 katastrální vyhlášky se při obnově operátu přepracováním v případě digitální katastrální mapy zavedou výměry určené z jejího grafického počítačového souboru. Výměry jsou zavedeny v souladu s tímto předpisem. Podkladem k přezkoumání doplnění hranic parcel dosud evidovaných ve zjednodušené evidenci do souboru geodetických informací byla mapa bývalého pozemkového katastru a její transformovaný obraz. Porovnáním hranic parcel doplněných do souboru geodetických informací a jejich rastrového obrazu v mapě dřívější pozemkové evidence bylo zjištěno, že nově vykreslené hranice v nové digitální katastrální mapě se neodchylují od hranic parcel v mapě předchozí evidence. Dále byl přezkoumán postup činností při obnově operátu a dodržení stanovených postupů. Katastrální úřad nezjistil pochybení při vyhotovení nového souboru popisných a geodetických informací, proto lze konstatovat, že bylo postupováno v souladu s předpisy.

Dále katastrální úřad uvedl, že opravu chyby podle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona lze provést pouze u chyby vzniklé zřejmým omylem. Za chybu vzniklou zřejmým omylem při vedení a obnově katastru se považuje zejména změna údajů v katastru provedená v rozporu s listinou či jiným podkladem pro změnu, zápis dle listiny nezpůsobilé k provedení zápisu nebo zápis bez listiny, pokud je jí jako podkladu k zápisu potřeba. Určitou definici chyby ve zřejmém omylu lze spatřovat v právním názoru, že se jedná o takové pochybení, ke kterému došlo zjevným a okamžitým selháním v činnosti osoby, za jejíž účasti byl tento zápis proveden. Jedná se o takovou chybu, která by měla být po prostudování každému zřejmá. Zřejmým omylem může být například chybný přepis údajů z listiny do písemného operátu katastru nemovitostí, chybný zákres do katastrální mapy učiněný v rozporu s měřickými podklady, zápis na základě listiny, která zcela zřejmě nic neprokazuje a na jejímž základě zápis nikdy neměl být učiněn. Za zřejmý omyl naopak nelze považovat například zápis podle pravomocného, byť zřejmě nesprávného rozhodnutí o povolení vkladu, rozhodnutí soudu či jiného státního orgánu.

K odvolání žalobců bylo toto rozhodnutí katastrálního úřadu zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 13.1. 2010 sp.zn. ZKI-O-136/826/2009-KB a věc vrácena katastrálnímu úřadu k dalšímu projednání. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že katastrální úřad v odůvodnění svého rozhodnutí nesprávně uvedl, že v katastrálním území Vehlovice byla v souladu s ustanovením § 15 katastrálního zákona provedena obnova katastrálního operátu převedením katastrální mapy z grafické formy do formy počítačového souboru. K tomu žalovaný uvedl, že ustanovení § 15 katastrálního zákona upravuje obnovu katastrálního operátu formou přepracování katastrální analogové mapy do digitální podoby, nikoliv převod číselného vyjádření takové mapy. Z ustanovení § 13 odst. 1 katastrálního zákona plyne, že existují 3 možné způsoby, kterými lze obnovit katastrální operát, a to novým mapováním, přepracováním souboru geodetických informací (tj. přepracování katastrální analogové mapy do digitální podoby) a na podkladě výsledků pozemkových úprav. Převod tedy není způsob, kterým se obnova katastrálního operátu provádí. Převodem se rozumí převod číselného vyjádření analogové mapy do digitální podoby, jak je uvedeno v ustanovení § 63 odst. 9 katastrální vyhlášky, přičemž se obnova katastrálního operátu provádí. V tomto případě se vytváří pouze doplněný katastrální operát o parcely vedené ve zjednodušené evidenci. Odkaz na ustanovení § 15 katastrálního zákona je tedy zavádějící a celé odůvodnění v důsledku toho zmatečné, neboť v katastrálním území Vehlovice proběhl převod číselného vyjádření

analogové mapy do digitální podoby a nikoliv obnova katastrálního operátu přepracováním dle ustanovení § 15 katastrálního zákona, jak je uváděno v napadeném rozhodnutí.

Podle žalovaného se dále v řízení o opravě chyby podle § 8 katastrálního zákona nerozhoduje o návrhu samotném, nýbrž se na návrh vlastníků nebo jiných oprávněných opraví chybné údaje v katastru nemovitostí, jsou-li zjištěny. Návrh na opravu chyby tedy nelze zamítnout ani mu vyhovět, výrok rozhodnutí katastrálního úřadu tak neodpovídá zákonnému znění.

Žalovaný z předloženého spisového materiálu zjistil, že žalobci jsou vlastníky pozemků vedených před převodem číselného vyjádření analogové mapy digitální podoby ve zjednodušené evidenci. V katastrálním území Vehlovice byl proveden převod analogové mapy, původně vytvořené na základě technicko-hospodářského mapování v roce 1974 do digitální podoby. Platnost doplněného katastrálního operátu byla vyhlášena ke dni 5.2. 2009. Bylo přitom zjištěno, že při převodu nebyla v žádném případě překročena mezní odchylka stanovená příslušnými právními předpisy.

Žalovaný uvedl, že provedl ověření správnosti určení nově stanovených pozemků ve vlastnictví žalobců. Bylo provedeno porovnání zobrazení nově stanovených pozemků v katastrální mapě katastru nemovitostí, která je výsledkem převodu a rastrového obrazu katastrální mapy pozemkového katastru, která obsahovala geometrické a polohové určení hranic předmětných parcel. Toto porovnání bylo provedeno ve formě soutisku obou výše zmíněných grafických souborů. Porovnání prokazuje, že při převodu byly hranice parcel vedených ve zjednodušené evidenci doplněny v souladu s jejich obrazem v katastrální mapě pozemkového katastru. Dále bylo zjištěno, že kritéria přesnosti stanovená příslušnými předpisy byla splněna a rastrový soubor je tudíž vyhotoven v předepsané kvalitě. Doplnění parcel zjednodušené evidence do souboru geodetických informací tedy bylo provedeno v souladu s platnými právními předpisy.

Žalovaný dále uvedl, že převod není činností katastrálního úřadu, kterou dochází k vyvlastnění či omezení vlastnického práva. Vyvlastnění je proces, který je upraven zvláštním zákonem a za stanovených podmínek. Převodem pouze dochází ke změně vyjádření katastrální mapy z analogové do digitální podoby.

V této souvislosti dále žalovaný poukázal na to, že výměra pozemku není závazným údajem katastru, jak plyne z ustanovení § 20 katastrálního zákona. Dále dle ustanovení § 19a odst. 5 a stejně tak ustanovení § 27 písm. g) téhož zákona uvádí, že zpřesněním evidenčních údajů katastru o geometrické a polohové určení hranice pozemku a výměře parcely nedochází ke změně právních vztahů k pozemku.

Rozhodnutím ze dne 19.3. 2010 č.j. OR433/2009-206/II. katastrální úřad rozhodl tak, že neprovede opravu v údajích katastru nemovitostí na návrh žalobců ze dne 20.7. 2009, neboť se nejedná o chybu podle § 8 katastrálního zákona s tím, že v katastrálním území Vehlovice budou nadále evidovány v podílovém spoluvlastnictví žalobců i nadále všechny pozemky tak jako dosud.

V odůvodnění rozhodnutí katastrální úřad uvedl, že při převodu operátu bylo postupováno podle § 63 odst. 6 katastrální vyhlášky v tehdejší znění a výměry parcel jsou zavedeny v souladu s tímto předpisem. Podkladem k přezkoumání doplnění hranic parcel dosud evidovaných ve zjednodušené evidenci do souboru geodetických informací byla mapa bývalého pozemkového katastru a její transformovaný obraz. Porovnáním hranic parcel doplněných do souboru geodetických informací a jejich rastrového obrazu dřívější pozemkové evidence bylo zjištěno, že nově vykreslené hranice v nové digitální katastrální mapě se neodchylují od hranic parcel v mapě předchozí evidence.

Katastrální úřad proto dospěl k závěru, že k chybě při převodu katastrálního operátu nedošlo a proto rozhodl tak, jak již bylo uvedeno.

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci opět odvolání, v němž uvedli, že v důsledku obnovy operátu převedením katastrální mapy z grafické formy do počítačového souboru byli žalobci zkráceni na svých vlastnických právech, a to o 173 m². Poukazují opětovně na to, že podle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod je vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva možné jen ve veřejném zájmu, a to na základě zákona za náhradu. Tyto podmínky nebyly v daném případě splněny, neboť žalobci neobdrželi náhradu a nestalo se tak na základě zákona, ale na základě katastrální vyhlášky. Výměra pozemků byla odebrána způsobem nezákonným (nikoliv na základě zákona), tím pádem protizákonným způsobem a vzhledem k tomu, že Listina je součástí ústavního pořádku České republiky, i způsobem protiústavním. Žalobcům se nejedná o opravu chyby, jak argumentuje katastrální úřad, ale o to, aby na základě rozhodnutí odvolacího orgánu byly uvedeny věci v předchozí stav, tzn., aby žalobci byli opětovně majiteli výměry 43489 m² pozemků a nikoliv 43316 m² po provedení úpravy. Žalobci proto žádají, aby škoda jim způsobená neoprávněným zásahem do jejich vlastnických práv jim byla uhrazena tak, aby jejich původní pozemky byly navraceny v původní výši.

Toto odvolání žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 16.6. 2010 sp.zn. ZKI-O-39/360/2010-Bor a odvoláním napadené rozhodnutí katastrálního úřadu potvrdil.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobci jsou vlastníky pozemků evidovaných na LV 3020 v katastrálním území Vehlovice. Tyto parcely byly vedeny před převodem číselného vyjádření analogové mapy v systému jednotné trigonometrické sítě katastrální do digitální podoby ve zjednodušené evidenci - původ pozemkový katastr. V katastrálním území Vehlovice byl proveden převod číselného vyjádření analogové mapy do digitální podoby, a to v souladu s § 63 odst. 9 katastrální vyhlášky. Výsledkem převodu je digitální katastrální mapa. Platnost katastrálního operátu byla vyhlášena ke dni 5.2. 2009.

Žalovaný dále ke všem pozemkům jednotlivě uvedl, že rozdíl výměry před převodem a po převodu nepřesahuje stanovenou mezní odchylku.

Dále žalovaný uvedl, že bylo opětovně provedeno ověření správnosti určení parcel v nově zavedeném grafickém počítačovém souboru a zjistil, že hranice parcel zjednodušené evidence byly doplněny v souladu s jejich zobrazením v mapě pozemkového katastru.

Činnost katastrálního úřadu, při které došlo k převodu číselného vyjádření analogové mapy do digitální podoby, včetně doplnění katastrálního operátu o parcely vedené ve zjednodušené evidenci a jejímž výsledkem bylo vydání výše uvedeného rozhodnutí, je primárně upravena v ustanovení § 13 a násl. katastrálního zákona, nikoliv pouze v odvolateli zmiňované katastrální vyhlášce. Ohledně zákonnosti postupu katastrálního úřadu v případě postupu podle katastrální vyhlášky pak žalovaný uvedl, že ustanovení čl. 79 odst. 3 Ústavy České republiky určuje, že ministerstva, jiné správní úřady a orgány územní samosprávy mohou na základě a v mezích zákona vydávat právní předpisy, jsou-li k tomu zákonem zmocněny. Ustanovení § 30 odst. 1 katastrálního zákona pak stanoví, že Český úřad zeměměřický a katastrální vyhláškou podrobněji upraví mj. činnost při správě katastru a obnovy katastrálního operátu. Dne 5.2. 2007 proto byla vydána zmiňovaná katastrální vyhláška č. 26/2007 Sb., kterou se provádí katastrální zákon. Katastrální úřad proto při obnově katastrálního operátu postupoval v souladu s Ústavou České republiky a v souladu se zákonem.

Žalovaný dále uvedl, že výše popsaný princip přepracování analogových map do digitálních map není činností katastrálního úřadu, kterou dochází k vyvlastnění či omezení vlastnického práva, neboť vyvlastnění je proces, který upraven zvláštním zákonem a pouze za stanovených podmínek. Přepracováním pouze dochází k převodu katastrální mapy z grafické formy do formy grafického počítačového souboru a stávající vlastnická a jiná věcná práva k nemovitostem a nejsou tímto procesem dotčena.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak bylo shora uvedeno, odvolání žalobců zamítl a rozhodnutí a katastrálního úřadu potvrdil.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Žalobci jsou spoluvlastníci pozemků, které byly vedeny ve zjednodušené evidenci, původ pozemkový katastr. Katastrální úřad tyto jejich pozemky přečísloval a zavedl je do souboru geodetických informací, tj. jejich analogové vyjádření v pozemkovém katastru převedl do digitální podoby v katastru nemovitostí.

Účelem tohoto postupu není rozhodovat o jakékoli změně ve vlastnictví těchto pozemků nebo o změně jejich hranic. I nyní jsou žalobci vlastníky těchto pozemků jako předtím. Dotčené pozemky jsou „pouze“ zaneseny do souboru geodetických informací v katastru nemovitostí v digitální formě. V souvislosti s tím dochází také k upřesnění (nikoli ke změně) výměry jednotlivých pozemků v souvislosti s použitím modernějších metod měření. V řízení před soudem bylo jednoznačně zjištěno (viz k tomu ještě dále), že hranice pozemků žalobců zanesené nyní v digitální podobě v katastru nemovitostí odpovídají skutečnému průběhu hranic původních pozemků žalobců.

V případě žalobců tak bylo zjištěno, že jejich pozemky nemají výměru 4,3489 ha, ale pouze 4,3316 ha. Tento rozdíl však není důsledkem toho, že byl proveden převod číselného vyjádření analogové mapy do digitální podoby ani důsledkem vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Pozemky ve vlastnictví žalobců totiž představují stále tutéž část zemského povrchu, která má stále tentýž tvar a tutéž velikost. Pozemky v jejich vlastnictví totiž měly i před jejich převodem do digitální podoby v katastru nemovitostí velikost 4,3316 ha, žalobci si pouze této skutečnosti nebyli vědomi.

Soud chápe rozčarování žalobců ze zjištění, že výměra pozemků, které vlastní, je o 173 m² nižší, než výměra uvedená v jejich nabývacích titulech a v předchozích pozemkových evidencích. Toto „snížení výměry“ však nemá žádnou souvislost s převodem katastrální mapy z analogové formy do formy digitálního počítačového souboru. Má původ v 70. letech, kdy při technicko-hospodářském mapování byla nepřesně určena jejich výměra, resp. byla určena s takovou přesností, jakou umožňovaly tehdejší metody.

Pokud žalobci argumentují porušením čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, podle kterého vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu, není tato jejich námitka důvodná. V daném případě totiž nedochází ke zmenšení majetku žalobců ani není jejich vlastnické právo nijak omezeno. Jak již bylo uvedeno, žalobci jsou i nadále vlastníci těchto pozemků (tj. stejné části zemského povrchu), která má též tvar a touž velikost, „pouze“ je v katastru nemovitostí uvedena jinak jejich výměra, a to tak, aby údaj uvedený v úředních evidencích se více blížil

skutečnému stavu věcí. Tato „změna“ výměry přitom nesmí přesáhnout odchylku stanovenou příslušnými právními předpisy. Skutečnost, že k překročení této přípustné odchylky v daném případě nedošlo, není přitom mezi účastníky řízení sporná.

Je pak třeba ve shodě se správními orgány poukázat na to, že podle § 20 zákona o katastru nemovitostí není výměra pozemku závazným údajem katastru nemovitostí a rovněž na ust. § 19a odst. 5 tohoto zákona, podle kterého zpřesněním evidenčních údajů katastru o geometrickém a polohovém určení hranice pozemku a výměře parcely nedochází ke změně právních vztahů k pozemku.

Žalobci v žalobě rovněž namítali (byť poněkud nejasně a neurčitě), že došlo k tomu, že hranice jejich nynějších pozemků v katastru nemovitostí neodpovídají hranicím jejich původních pozemků podle pozemkového katastru. Z doplnění správního spisu provedeného na výzvu soudu však jednoznačně vyplývá opak. Z dokladů předložených žalovaným jednoznačně vyplývá, že hranice nynějších pozemků žalobců se přesně shodují s hranicemi jejich pozemků v mapě pozemkového katastru. Pokud jde o pozemek původní parc. č. 110/1 (u něhož jako u jediného žalobci konkrétně specifikovali, jak se měla jeho hranice změnit), je z předloženého soutisku map patrné, že pruh pozemku, o němž zástupce žalobců při jednání před soudem uváděl, že byl odjakživa jejich vlastnictvím, byl před provedenou digitalizací pozemkem parc. č. 108/2 (nyní pozemky parc. č. 434/1, 435/1, 436/1, 437/2 a 493/4), který však vlastnictvím žalobců nikdy nebyl (nyní je vlastnictvím Ing. M. Č.).

Zástupce žalobců poukazoval dále na to, že původní oplocení jejich pozemků bylo ve skutečnosti situováno až „k cestě“, tj. na nynějších pozemcích Ing. M. Č.. Tato okolnost není pro posouzení věci rozhodná. Pokud žalobci fakticky užívali původní pozemek parc. č. 108/2, nemohl se tento pozemek jen na základě tohoto faktu stát součástí jejich pozemku parc. č. 110/1. Jinou věcí je otázka, zda žalobci nemohli na základě pokojného užívání tohoto pozemku v dobré víře vlastnické právo k tomuto pozemku vydržet a zda tedy nyní nejsou jeho vlastníky. Tato otázka však nespadá do kompetence katastrálního úřadu a tudíž ani nyní do kompetence správního soudu přezkoumávajícího postup správních orgánů. Žalobci by se museli domáhat určení svého vlastnického práva k uvedeným pozemkům žalobou podanou příslušnému občanskoprávnímu soudu. Na základě případného rozhodnutí soudu o této věci by mohlo být zapsáno jejich vlastnické právo k tomuto pozemku do katastru nemovitostí.

Ani doklad předložený zástupcem žalobců u jednání před soudem nevyvrací shora uvedené závěry. Předně je nutno konstatovat, že se zjevně nejedná o mapu vyhotovenou zeměměřickými nebo katastrálními orgány, ale nejspíše se jedná o mapový podklad k územnímu plánu. Mapa předložená zástupcem žalobců zřejmě vychází z mapy podle pozemkového katastru, podle níž mezi původním pozemkem žalobců parc. č. 110/2 a původním pozemkem parc. č. 108/9 byl toliko pozemek 108/2 (tj. jen dvě hranice). Nyní je mezi současnými pozemky žalobců parc. č. 434/3, 435/2, 436/3 a 437/3 a pozemkem parc. č. 412/6 (součást původního parc. č. 108/9) kromě shora uváděných pozemků ve vlastnictví Ing. Miloslava Černého ještě další „pruh“, pozemek parc. č. 413/5, který však byl dříve součástí původního pozemku parc. č. 108/9. Uvedená změna (nově vzniklá hranice mezi pozemky) tedy nijak nesouvisí s pozemky žalobců.

Soud proto shrnuje, že shledal správným závěr správních orgánů, že se v daném případě nejedná o zjevný omyl při vedení katastrálního operátu. Rozhodnutí správních orgánů vydaná v této věci jsou proto v souladu s právními předpisy.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 3. listopadu 2011

**Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu**